

SZAKÁCS ESZTER

Talán ez is egy kísérlet

*Valami elkap, mint a ringlispil.
Röpülnek lombikok, kémcsövek.
Talán ez is egy kísérlet,
hogy semmi se áll, semmi se cövek.*

*Forgunk, forgunk a színes semmiben,
csíkokká olvadnak a tárgyak.
Már egyedül csak az arcod
tud ellenállni a ragyogásnak.*

*Mintha táncolnánk, szemtől szembe,
tekintetünk vékony cérnaszálán
emelkedünk, süllyedünk egyszerre.*

*Föld s Hold, egymás körül keringve.
Mit gondolsz, mint hullám, átfut rajtam,
ha alszol: apály száll vizeimre.*

Mondd, hogy nem rontottam el

*Zenét hallgatok éjszakánként,
és szavakat gyűjtök a feledésnek.
Anyaföldemmé lesz a sírás,
Anteusz, mikor tükörbe nézek.
Magamban bordom bukásaimat,
mint az izmokat. Ők mozgatnak engem.
Most már örökké együtt reszketünk
a szélben, e hatalmas lélegzetben.*

*Mondd, hogy nem rontottam el végleg.
Tedd azt az egy szót ostyaként a számba.
Balsorsom az elérhetetlen,
s mert gondolni se tudok másra,*

*a megvetésre méltó lettem:
semmit se téve mindent elkövettem.*